Súd:	Krajský súd Prešov
Spisová značka:	9Co/45/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu:	8619201134
Dátum vydania rozhodnutia:	10. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Monika Jusková
ECLI:	ECLI:SK:KSPO:2022:8619201134.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Juskovej a členov senátu JUDr. Jany Burešovej a JUDr. Eduarda Valenčina v spore žalobcu: G.. S. G., nar. XX.X.XXXX, bytom U. XXX/XX, XXX XX N., právne zastúpený: JUDr. Ambróz Motyka, advokát so sídlom Nám. SNP 7, 091 01 Stropkov, proti žalovanému: Q., právne zastúpený: Advokátska kancelária Branislava Máčaja, s.r.o., so sídlom Vajnorská 21A, 831 03 Bratislava - mestská časť Nové Mesto, IČO: 46 759 875, o ochranu osobnosti, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Svidník č.k. 2C/24/2019-128 zo dňa 25.10.2021, takto

r o z h o d o l :

I. Potvrdzuje rozsudok v časti uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 110,- eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a v prevyšujúcej vyhovujúcej časti mení rozsudok tak, že žalobu žalobcu na zaplatenie nemajetkovej ujmy v tejto časti zamieta.

II. Žalobca má nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Svidník (ďalej len ,,súd prvej inštancie“) napadnutým rozhodnutím rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2.175,- eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku žalobu zamietol. Zároveň uložil žalovanému povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.
V odôvodnení svojho rozhodnutia okrem iného uviedol, že žalobca sa žalobou proti žalovanému domáhal zaplatenia nemajetkovej ujmy vo výške 5.000,- eur.
Ďalej uviedol, že z vykonaného dokazovania zistil, že dňa 09.02.2017 našiel S. N. v N. za budovou na E. W.. Č.. XX, v ktorej sídli značková predajňa Q. v neuzamknutom priestore určenom na skladovanie papierového odpadu, medzi papierovým odpadom aj archívnu krabicu, v ktorej sa nachádzalo množstvo originálnych písomností s osobnými údajmi zákazníkov spoločnosti Q., vrátane originálu písomnosti označenej ako „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“ zo dňa 24.11.2011, na ktorej sa nachádzali osobné údaje žalobcu, ale aj originály písomností s osobnými údajmi ďalších zákazníkov (klientov) žalovaného. V nájdenej archívnej krabici ARCHIVE BOX, TYP 1/75, na bočnej strane, ktorej je rukou napísané „ID XXOGPBOX Q. N., a.s. CHYBNÉ SIM KARTY VÝMENA 2011, 8.11.2011 - 3.11.2012“ sa nachádzali prevažne písomnosti s názvom: „Žiadosť o vydanie novej SIM karty a potvrdenie o jej prevzatí“, „Výmena SIM karty“ a „Žiadosť o znovupripojenie SIM karty“. Predmetná archívna krabica s nájdenými písomnosťami bola ako dôkazný materiál odovzdaná S. N. advokátovi Z.. M. S., ktorý bol splnomocnený právnym zastupovaním vo veci neoprávneného zásahu do súkromného života dotknutých osôb v súvislosti so spracovávaním osobných údajov spoločnosťou Q. N. a.s..
Zároveň uviedol, že listom zo dňa 28.02.2017 zástupca žalobcu vyzval žalovaného v súvislosti s jeho protiprávnym zásahom do práv žalobcu na mimosúdne rokovanie, pri ktorom požadoval

písomné ospravedlnenie, finančnú satisfakciu a náhradu nákladov právneho zastúpenia. Právny zástupca žalovaného listom zo dňa 16.03.2017 zástupcovi žalobkyne oznámil, že spoločnosť Q. N. sa ospravedlňuje za vzniknutú situáciu a ubezpečuje ich, že urobí všetko preto, aby sa v budúcnosti takáto situácia neopakovala. Zároveň odmietol zaplatenie finančnej satisfakcie v sume 5.000,- eur z dôvodu, že prípadný zásah do osobnostných práv dotknutých osôb nedosiahol takú intenzitu a následky s ohľadom na ich súkromný život, aby boli odôvodnené úvahy nad poskytnutím náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Konštatoval, že žalovaný ako významný podnik na telekomunikačnom trhu sa k bezpečnostnému incidentu týkajúceho sa stoviek jeho zákazníkov postavil pomerne benevolentne keď po prvotnom ospravedlnení sa žalobcovi listom zo 16.03.2017 však v ďalšom už popieral akúkoľvek svoju zodpovednosť za bezpečnostný incident a konanie svojho obchodného zástupcu (jeho pracovníka) ako priameho pôvodcu zásahu značne relativizoval.
Taktiež uviedol, že nezdieľa názor žalovaného, že osobné údaje žalobcu boli do neuzamknutého skladu na papierový odpad umiestnené „omylom, resp. nedopatrením“, pretože sa tak stalo hrubou nedbanlivosťou osoby pracujúcej v prospech obchodných záujmov žalovaného. Dokumenty s osobnými údajmi žalobkyne boli naviac už od roku 2014 po odchode obchodnej zástupkyne F. L. nedbalo uložené (založené tovarom) v značkovej predajni žalovaného v N. a žalovaný ani nepreukázal odovzdanie týchto dokumentov novému obchodnému zástupcovi, pretože už v roku 2014 nebol dôvod uchovávať tieto dokumenty z rokov 2011 a 2012 na značkovej predajni, ale mali byť bezpečne uložené v centrálnom archíve žalovaného. Písomné materiály s osobnými údajmi žalobkyne boli naviac uložené v originálnej archívnej krabici a v tejto krabici „umiestnené“ do neuzamknutého skladu na papierový odpad, čo len zvýrazňuje stupeň nedbanlivosti priameho pôvodcu zásahu.
Pri posudzovaní najvhodnejších právnych prostriedkov pre ochranu osobnosti v tejto veci zohľadnil skutočnosť, že bezpečnostný incident, ktorým došlo k zásahu do osobnostných práv žalobcu sa týkal bezmála 500 osôb, a tento incident trval najmenej 15 dní (od 25.01.2017 do 09.02.2017).
Poznamenal, že z rozhodnutia Úradu na ochranu osobných údajov číslo: XXXXX/XXXX-Q. X zo dňa 09.03.2018 však vyplýva, že protiprávne konanie trvalo približne už od roku 2014, kedy došlo k preberaniu značkovej predajne Q. a k uloženiu pokynu ku likvidácii nájdenej dokumentácie, ktorý ale vedúcim zamestnancom nebol splnený a namiesto toho bola archívna krabica neodborne odložená v sklade za tovarom značkovej predajne, teda v rozpore s nastavenými procesmi a postupmi archivácie do mesiaca február 2017, kedy došlo k samotnému vzniku bezpečnostného incidentu. Počas celého tohto obdobia bola archívna krabica nezabezpečená a vedúcim zamestnancom a samotným sprostredkovateľom nepovšimnutá. Neobmedzenému počtu nepovolaných osôb boli sprístupnené najcitlivejšie osobné údaje žalobcu, ktoré ho jednoznačne identifikujú, a to vrátane zvlášť chráneného jedinečného osobného identifikátora, ktorým je rodné číslo.
Uzavrel, že bezpečnostným incidentom nedošlo len k „potenciálnej možnosti“ ohrozenia osobnostných práv žalobcu, ale priamo k ich porušeniu. Nálezca archívnej krabice S. N. bol nepovolanou osobou pre oboznamovanie sa s osobnými údajmi žalobcu. Bezpečnostný incident znamenal zásah do práva žalobcu na súkromie (v užšom slova zmysle na informačné sebaurčenie), a to spôsobom porušenia tohto práva ako aj spôsobom ohrozenia tohto práva.
Dospel k záveru, že morálna satisfakcia je nepostačujúca a vzhľadom na významné postavenie žalovaného na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na funkciu preventívno - sankčnú je žalobcovi potrebné priznať finančnú náhradu.
Pokiaľ sa týka výšky priznanej náhrady nemajetkovej ujmy, vychádzal z porovnania výšky odškodnenia pre obete násilných trestných činov podľa zákona č. 274/2017 Z.z.. V rozhodnom období kedy došlo k zásahu do práv žalobcu to bola suma 4.350,- eur. Riadiac sa zásadou primeranosti priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 2.175,- eur, ktorá zodpovedá polovici odškodnenia obetí násilných trestných činov. Prihliadal pritom k samotnému účelu a funkciám tohto inštitútu pri ochrane osobnosti.
Z týchto dôvodov uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 2.175,- eur a vo zvyšku žalobu zamietol.
Pri právnom posúdení odkázal na Listinu základných práv a slobôd - čl. 10 ods. 2, 3, článok 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, Ústavu Slovenskej republiky - čl. 19 ods. 2, 3, čl. 22 ods. 1, na ustanovenia Občianskeho zákonníka - § 11, § 13, § 52, na ustanovenia zákona č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov - § 1, § 3 ods. 3, § 4 ods. 1, 2, 3, § 5 ods. 1, § 6 ods. 2, § 8 ods. 1, 2, 9, 10, § 17 ods. 1, § 19 ods. 1, zákon č. 351/2011 Z.z. o elektronických komunikáciách - § 9 ods. 1, § 56 ods. 3, zákon č.274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov - § 12, ako aj na Chartu základných práv Európskej únie a Zmluvu o fungovaní Európskej únie.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

2. Proti rozsudku, a to voči výroku, ktorým bolo žalobe čiastočne vyhovené, vrátane súvisiaceho výroku o trovách konania, v zákonnej lehote podal odvolanie žalovaný a navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Odvolanie podal z dôvodov, že neboli splnené procesné podmienky (§ 365 ods. 1 písm. a) CSP), súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b) CSP), súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).
Uviedol, že už pri prvom procesnom úkone namietol miestnu nepríslušnosť Okresného súdu Svidník, pričom zotrváva na tomto stanovisku a nesúhlasí s argumentáciou súdu prvej inštancie nakoľko v danej veci neexistuje ako právny základ nároku spotrebiteľská zmluva, preto sa v danom prípade nejedná o spotrebiteľský spor. Poukázal na skutočnosť, že ide o spor o ochranu osobnosti, pričom tieto ohrozené práva, ako právo na život, zdravie, česť, nevznikli na základe spotrebiteľskej zmluvy, ale jedná sa o samostatné a všeobecné práva, nie vznikajúce na základe akéhokoľvek záväzku. Žalobkyňa sa domáha ochrany svojich absolútnych práv podľa § 11 Občianskeho zákonníka a tieto práva nesúvisia s uzatvorenou zmluvou o pripojení ako spotrebiteľskou zmluvou. Spotrebiteľské právo je právom zmluvným, teda záväzkovým, čo neplatí pre osobnostné práva, na základe zásahu do ktorých sa žalobkyňa domáha nemajetkovej ujmy.
Následne poukázal na rozhodovaciu prax slovenských súdov pri rozhodovaní o žalobách na ochranu osobnosti pri škodách, ktoré sú kryté povinným zmluvným poistením motorových vozidiel, pričom aj v týchto prípadoch je poistná zmluva zmluvou spotrebiteľskou, no následné žaloby na nemajetkové ujmy sa neprejednávajú ako spory spotrebiteľov. Bol toho názoru, že táto skutočnosť je relevantná pre posúdenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko rozhodoval miestne nepríslušný súd a žalobca nebol zaviazaný ako spotrebiteľ na povinnosť zaplatiť súdny poplatok. Zároveň mal za to, že bol narušený princíp kontradiktórnosti, ktorý sa v spotrebiteľských sporoch neuplatňuje a zároveň platí princíp obráteného dôkazného bremena, ktorý nemožno aplikovať v spore na ochranu osobnosti. Týmto konaním preto súd prvej inštancie porušil zásadu rovností zbraní, čo je odvolacím dôvodom podľa § 365 ods. 1 písm. b) CSP.
Namietal svoju pasívnu legitimáciu v konaní nakoľko právne posúdenie súdu prvej inštancie v tejto otázke je nesprávne. Rozhodnutia, ktoré použil súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení sú pre tento prípad nepoužiteľné, pričom v danom prípade pri spracúvaní osobných údajov platí zákon č. 122/2013 Z.z. o ochrane osobných údajov, ktorý určuje aj povinnosti prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov.
Poukázal na to, že tento právny predpis upravuje aj občianskoprávny vzťah dotknutých osôb prevádzkovateľa a sprostredkovateľa v súvislosti so spracovaním osobných údajov ako aj zodpovednosť týchto osôb. Bol toho názoru, že v danom prípade teda nie je na mieste analogické použitie § 420 ods. 2 Občianskeho zákonníka z dôvodu, že tu existuje osobitná právna úprava o ochrane osobných údajov. Základným predpokladom pre vyvodenie zodpovednosti za zásah do práva na ochranu osobnosti je to, že zásah bol neoprávnený, pričom v predmetnom zákone za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ, ktorý má uložené povinnosti priamo citovaným zákonom.
Bol toho názoru, že súd prvej inštancie sa s jeho námietkami nevysporiadal a nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitimácie, čím je daný odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, a preto takéto rozhodnutie považoval za arbitrárne.
Zároveň namietal, že súd prvej inštancie nedal odpoveď na argumenty žalovanej strany, a táto skutočnosť zakladá dôvod na zrušenie tohto rozsudku, nakoľko boli porušené práva žalovaného na spravodlivý proces.
Bol toho názoru, že nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, pri ktorom došlo k sprístupneniu osobných údajov, nakoľko neporušil žiadne zo svojich povinností vyplývajúcich zo zákona o ochrane osobných údajov ako to skonštatoval aj Úrad pre ochranu osobných údajov vo svojom rozhodnutí. Ani s touto skutočnosťou sa súd prvej inštancie nevysporiadal, len stroho konštatoval, že týmto rozhodnutím nie je viazaný, nakoľko sa jedná o administratívnoprávne rozhodnutie. Tento postup nie je akceptovateľný, nakoľko aj keď takéto rozhodnutie nie je záväzné pre súd prvej inštancie, ten ho nemôže nechať bez povšimnutia, nakoľko, ak má o takejto otázke právomoc rozhodnúť iný orgán verejnej moci, súd takúto otázku nemôže posudzovať sám.

Poznamenal, že predmetnú otázku, ktorá je prejudiciálnou otázkou, teda, či žalovaný porušil svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona o ochrane osobných údajov, by mal súd posúdiť a v odôvodnení svojho rozsudku náležite a presvedčivo vyargumentovať. Takýto postup zo strany súdu prvej inštancie nebol dodržaný. Pokiaľ sa súd prvej inštancie nevysporiadal s rozhodnutím úradu, ktorý konštatoval, že žalovaný nezodpovedá za predmetný bezpečnostný incident, je nutné považovať takéto rozhodnutie súdu prvej inštancie za arbitrárne. Týmto spôsobom opätovne došlo k porušeniu práva žalovaného na spravodlivý proces.
Uviedol, že súd prvej inštancie poukázal na podmienky ochrany a spracúvania osobných, prevádzkových a organizačných údajov, pričom ani súd neuvádza tento dôkaz medzi podkladmi svojho rozhodnutia a samotný dokument je informatívnym dokumentom a nemožno ho aplikovať na vzťah medzi sporovými stranami. Žalovaný poukázal na koncepciu tzv. delenej zodpovednosti pri spracovaní osobných údajov medzi prevádzkovateľom a spracovateľom, kedy za bezpečnosť spracúvania osobných údajov zodpovedá sprostredkovateľ. Žalovaný teda neporušil svoje povinnosti podľa zákona o ochrane osobných údajov.
Mal za to, že v prípade neexistencie porušenia právnej povinnosti zo strany povinného subjektu nemôže voči nemu nastať vyvodenie akejkoľvek zodpovednosti, či už občianskoprávnej alebo administratívnoprávnej, teda bez porušenia právnej povinnosti nemôže dôjsť k vyvolaniu následku pre povinný subjekt. Ani Úrad pre ochranu osobných údajov vo vzťahu k žalovanému nezistil porušenie zákona či iné nedostatky na jej strane.
Zároveň uviedol, že sa nevyjadroval k otázke zodpovednosti za tento incident a samotná jeho pasivita či mlčanie nemôže značiť prijatie zodpovednosti za konanie jeho sprostredkovateľa. Súd prvej inštancie nedostatočne zistil skutkový stav, ale vec aj nesprávne právne posúdil. Argumentácia súdu prvej inštancie, že dokumentácia obsahujúca osobné údaje osôb, vrátane žalobkyne, bola od roku 2014 až do februára 2017 nepovšimnutá a nebola odovzdaná v centrálnom sklade, je z pohľadu posúdenia otázky protiprávnosti zásahu do osobnostných práv žalobkyne právne irelevantná. Povinnosť vyhotovovať písomný odovzdávací protokol o prevzatí dokumentov obsahujúcich osobné údaje nevyplýva zo žiadneho právneho predpisu a nedostatky v súvislosti s archiváciou dokumentácie sú vo vzťahu k žalovanému irelevantné. Z vykonaného dokazovania a z okolností prípadu je zrejmé, že subjektom, ktorý eventuálne zasiahol do osobnostných práv žalobcu nebol žalovaný, ale sprostredkovateľ. Mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil otázku pasívnej legitimácie žalovaného.
Bol toho názoru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno ohľadom existencie nárokovanej nemajetkovej ujmy, pričom sa nemožno stotožniť s argumentáciou súdu prvej inštancie, že už samotný vznik rizika pre zásah do práv a slobôd fyzických osôb je postačujúci pre priznanie nemajetkovej ujmy.
Poukázal na to, že samotný žalobca nerozporoval to, že mu ujma nevznikla, tvrdil len, že mu hrozila. Tvrdenie, že samotný zásah do osobnostných práv znamená vznik nároku na nemajetkovú ujmu je nepodložený nakoľko pre vyvodenie zodpovednosti za nemajetkovú ujmu musia byť preukázané všetky predpoklady pre jej priznanie.
Zároveň uviedol, že postup, kedy súd prvej inštancie neskúmal, či žalobcovi skutočne nemajetková ujma vznikla, akú má povahu, intenzitu, závažnosť, šírku okruhu pôsobenia nepriaznivého následku, prípadne či naďalej pretrváva, resp. sa prejavuje, ale uspokojil sa iba so všeobecným konštatovaním, že k vzniku nemajetkovej ujmy, a to dokonca závažnej, došlo u žalobcu už iba tým, že nedošlo len k ohrozeniu jeho osobnostných práv, ale priamo k ich porušeniu, čo má za následok nesprávne zistenie rozhodujúcich skutočností. Navyše súd v tomto prípade nesprávne stotožňuje protiprávny zásah s jeho následkom - nemajetkovou ujmou. Takýmto nesprávnym postupom súdu prvej inštancie uľahčil žalobcovi dôkaznú pozíciu na úkor žalovaného (porušenie zásady rovnosti zbraní), nakoľko žalobca nemusel dokazovať existenciu nemajetkovej ujmy, ani okolnosti nasvedčujúce jej závažnosti, a súd sa tým tiež vzdialil od želanej a možnej miery zistenia skutkového stavu nakoľko sa o jeho zistenie ani len nepokúsil. Takýto nesprávny postup súdu má za následok nepreskúmateľnosť jeho rozhodnutia.
Namietal, ako neproporcionálnu a nespravodlivú, sumu priznanej nemajetkovej ujmy vo výške 2.175,- eur, pričom súd prvej inštancie túto sumu odôvodnil v bode 105 a 106 rozsudku, no táto jeho argumentácia nemá oporu v zistenom skutkovom stave a žalovaný len považoval za slušné sa ospravedlniť za tento incident, napriek tomu, že na ňom nenesie žiadnu vinu.
Zároveň namietal aj rozhodnutie súdu o trovách konania s tým, že napriek čiastočnému úspechu bol žalobkyni priznaný plný nárok na náhradu trov konania, čo je v rozpore s ustanoveniami Civilného sporového poriadku.

3. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že ide o spor spotrebiteľského charakteru, nakoľko tento spor by nevznikol ak by žalobca neuzavrel so žalovaným spotrebiteľskú zmluvu, pričom v tomto smere je postup súdu prvej inštancie správny.
Pokiaľ sa týka pasívnej vecnej legitimácie žalovaného, uviedol, že jeho argumentácia je tendenčná a zavádzajúca, nakoľko zodpovednosť, ktorej sa dovoláva voči žalovanému, je založená na princípe objektívnej zodpovednosti a má súkromnoprávny charakter. Poznamenal, že samotný zákon č. 122/2013 Z.z. uvádza v § 3 ods. 3, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti a samotný zákon nerieši občianskoprávnu zodpovednosť za zásah do osobnostných práv dotknutých osôb, pričom v tomto smere odkazuje iba na ustanovenia civilného kódexu. V konkrétnej veci je daná pasívna vecná legitimácia žalovaného tým, že k zásahu do osobnostných práv žalobcu došlo pri spracovaní jeho osobných údajov v dôsledku poskytovania telekomunikačných služieb žalovaným na základe zmluvy o pripojení, kedy zodpovednosť prevádzkovateľa nemôže skončiť zverením spracovania dát svojich klientov sprostredkovateľovi. Prevádzkovateľ je povinný pri výbere sprostredkovateľa dbať na jeho odbornú, technickú, orientačnú a personálnu spôsobilosť a jeho schopnosť zaručiť bezpečnosť spracovaných údajov. Žalobca nemal žiadnu možnosť ovplyvniť výber sprostredkovateľa a v jednotlivom slede skutkových zistení je nemožné určiť mieru konkrétnej administratívnej zodpovednosti na protiprávnom konaní zainteresovaných subjektov. Záver, že priamym pôvodcom zásahu je poverený sprostredkovateľ a nie zodpovedný spracovateľ týchto údajov, sa nejaví byť reálny a žalovaný musí niesť zodpovednosť aj za konanie osoby, ktorú si vybral pre spracúvanie dát svojich klientov. Žalovaný si zamieňa administratívnoprávnu zodpovednosť so zodpovednosťou občianskoprávnou, ktorá má objektívny charakter. Rozhodnutie úradu nie je pre súd záväzné a súd prvej inštancie sa s týmto vysporiadal.
Ďalej uviedol, že súd prvej inštancie sa zaoberal jeho ujmou, negatívnymi dopadmi konania žalovaného, pričom aj z citovaného rozhodnutia súdu Českej republiky, na ktoré poukázal, je zrejmé, že zverejnením dát v kombinácii mena a priezviska, telefónneho čísla, e-mailovej adresy, bolo zasiahnuté do súkromia takto postihnutých osôb. Poukázal na to, že čo sa týka priznanej relutárnej náhrady, v danom prípade žalovaný na porovnanie nevybral vhodné rozhodnutia, nakoľko v „českej veci“ prenikli do digitálneho priestoru údaje zákazníkov v „omnoho nižšej kvalite“, pričom vzhľadom na postoj žalovaného k tomuto incidentu a vzhľadom na významné postavenie žalovaného na slovenskom telekomunikačnom trhu, je rozhodnutie súdu prvej inštancie správne.
Mal za to, že pri trovách konania nemožno súhlasiť s argumentáciou žalovaného, nakoľko aj z rozhodnutí odvolacích súdov či komentára k Civilnému sporovému poriadku vyplýva, že ak rozhodnutie súdu závisí od úvahy súdu, je dôvodné priznať nárok na náhradu trov konania v plnej výške, pričom pri určovaní trov konania sa vychádza z prisúdenej sumy. Z týchto dôvodov navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť ako vecne správny a priznať náhradu trov odvolacieho konania.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení k vyjadreniu žalobcu k jeho odvolaniu zotrval na svojich stanoviskách uvedených v odvolaní ohľadom skutočnosti, že sa nejedná o spotrebiteľský spor, že nie je daná jeho pasívna vecná legitimácia. Zároveň poukázal na to, že z rozhodnutia Mestského súdu v Prahe je zrejmé, že zverejnením dát fyzických osôb došlo následne k neprípustnému zásahu do ich súkromia telefonátmi, e-mailmi, u týchto osôb došlo k strate času, ktorú museli venovať napr. zmene hesiel vo svojich užívateľských účtoch apod.. Tieto skutočnosti v prejednávanej veci zistené neboli. Vo vzťahu k proporcionalite priznanej nemajetkovej ujmy žalovaný zotrval na svojich tvrdeniach, že priznaná suma je neprimeraná. Poznamenal, že žalobca vo svojom stanovisku k jeho podaniu zotrval na názore, že v danom prípade sa jedná o spotrebiteľský spor, že je daná pasívna vecná legitimácia žalovaného a zákon o ochrane osobných údajov účinný v čase incidentu neupravoval občianskoprávnu zodpovednosť prevádzkovateľa ani sprostredkovateľa s tým, že v týchto veciach títo boli odkázaní na ochranu podľa Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že v danom prípade nie sú rozhodujúce individuálne pocity žalobcu, ale objektívny pohľad vo vzťahu k akejkoľvek fyzickej osobe, vo vzťahu ku ktorej by došlo k úniku osobných údajov. Tento záver vyplýva aj z odôvodnenia rozhodnutia predsedníčky úradu na ochranu osobných údajov z 09.03.2018 č.k. 00103/2018-Op-7. Aj s poukazom na judikatúru súdov Slovenskej republiky nebola priznaná peňažná náhrada dôvodná.

5. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej len „CSP“), vzhľadom na včas podané odvolanie (§ 362 ods.1 CSP) oprávnenou osobou (§359 CSP) preskúmal rozsudok v napadnutej časti ako aj konanie rozhodnutiu súdu predchádzajúce, v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 379 a nasl. CSP. Odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vychádzajúc z toho, že nariadenie

pojednávania nevyžadovala potreba zopakovania ani doplnenia dokazovania, miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli Krajského súdu v Prešove ako aj na jeho webovej stránke dňa 02.11.2022 a dospel k záveru, že odvolanie bolo sčasti dôvodné.

6. Predmetom odvolacieho prieskumu, vychádzajúc z viazanosti odvolacieho súdu rozsahom odvolania, bol len vyhovujúci výrok rozsudku a výrok o nároku na náhradu trov konania ako výrok súvisiaci.

7. Odvolacia argumentácia žalovaného, vychádzajúc z jej obsahu a zdôraznenia údajných pochybení súdu prvej inštancie bola konštruovaná na tvrdení o nesplnení procesných podmienok, o porušení práva žalovaného na spravodlivý proces, tvrdení o nesprávnosti skutkových zistení a nesprávnom právnom posúdení veci. Odvolací súd posúdil relevantnosť takto vymedzených tvrdení, prihliadajúc na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

8. Prioritnou odvolacou námietkou bola námietka miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník. Predmetom konania je nárok majúci základ v porušení práva na ochranu osobnosti v zmysle ust. § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka s uplatnením požiadavky na náhradu nemajetkovej ujmy. Zásadným pre posúdenie výhrady žalovaného bolo vyhodnotiť charakter takto definovaného nároku v tom zmysle, či nie je vo svojej podstate nárokom korešpondujúcim s nárokom na náhradu škody, pre ktorý môže platiť miestna príslušnosť daná na výber, keďže podľa § 19 písm. b) CSP je popri všeobecnom súde žalovaného na konanie príslušný aj súd, v obvode ktorého nastala skutočnosť, ktorá zakladá právo na náhradu škody.
Podľa Princípov európskeho deliktného práva (Principles of European Tort Law, PETL), ktoré predstavujú v interpretačnej rovine podporný prameň, aj keď majú základ v súkromnej iniciatíve a preto ich treba vziať do úvahy (Ústavný súd Českej republiky, nález Pl. ÚS 16/04 zo 4.5.2005) je škodou, ktorá je spôsobená inému, jednak škoda majetková, ale aj nemajetková; nemajetková škoda predstavuje ujmu na slobode, dôstojnosti alebo iných osobných právach (Diel VI., hlava 10, oddiel 3, článok 10:301 ods.1). Podľa odvolacieho súdu z uvedeného nevyplýva iné ako to, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy na osobných právach je možné subsumovať pod pojem škoda. Z vykonaného dokazovania je nepochybné, že udalosť únikom dokladov s osobnými údajmi, ktorá zakladá nárok, ktorý bol predmetom konania, nastala v súvislosti s osobnými dátami, t.j. osobnými právami žalobcu, čo ani sporné nebolo. Jedná sa tak o udalosť zakladajúcu nárok na náhradu škody, čím bola daná miestna príslušnosť Okresného súdu Svidník na základe § 19 písm. b) CSP. Tvrdenie žalovaného o miestnej nepríslušnosti Okresného súdu Svidník tak bolo bez relevancie.

9. Čo sa týka otázky pasívnej vecnej legitimácie žalovaného v konaní, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie v bodoch 67 až 80 jeho rozhodnutia, s odkazom na právne normy citované v bodoch 37-65, pričom v celom rozsahu na toto odôvodnenie poukazuje. Je nepochybné, že žalobca vstupoval do právneho vzťahu so žalovaným, pričom tento konal prostredníctvom splnomocnenej osoby a žalovaný, aj keď konajúci prostredníctvom splnomocneného zástupcu, zasiahol do osobnostných práv žalobcu tým, že nezabezpečil jeho osobné údaje pred prípadným zneužitím. Práve na takýto prípad sa vzťahuje rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 30Cdo2712/2005, na ktorý žalobca poukázal. V prejednávanej veci sa jedná o neoprávnený zásah do osobnostných práv žalobcu, ktorý bol spôsobený inou právnickou osobou pri realizácii činností žalovaného, a vtedy sa tento neoprávnený zásah prisudzuje takej osobe, teda žalovanému.
V tejto súvislosti je taktiež potrebné uviesť, že pokiaľ bolo jednoznačne preukázané, ako to bolo v tomto prípade, že došlo k vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy konaním žalovaného, nie je relevantné použitie ustanovení zákona o ochrane osobných údajov, nakoľko priamo z uvedeného zákona vyplýva záver, že týmto zákonom nie je dotknuté právo na ochranu osobnosti, ktorého sa domáhala žalobca v tomto konaní. Z uvedeného dôvodu preto nemôže byť smerodajné ani rozhodnutie Úradu na ochranu osobných údajov, na ktoré sa odvoláva žalovaný, ktoré v súvislosti s jeho zodpovednosťou neskončilo vydaním rozhodnutia o porušení ustanovení zákona o ochrane osobných údajov.
Z týchto dôvodov dospel odvolací súd k záveru, že odvolacia námietka žalovaného o nedostatku jeho pasívnej vecnej legitimácie nebola dôvodná.

10. Odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. f) CSP sa týka pochybenia v zisťovaní skutkového stavu veci súdom prvej inštancie spočívajúceho v tom, že skutkové zistenia, ktoré boli podkladom pre jeho rozhodnutie sú nesprávne.
Nesprávne skutkové zistenia sú také zistenia, na základe ktorých súd vec posúdil po právnej stránke a ktoré v podstatnej časti nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. Dochádza k tomu vtedy, ak súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov alebo z vyjadrení strany nevyplynuli ani nijak nevyšli počas konania najavo alebo rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli dôkazmi preukázané alebo vyšli najavo, opomenul. Nesprávne sú aj také skutkové zistenia, ktoré súd založil na chybnom hodnotení dôkazov.

11. V danom prípade odvolací súd po oboznámení sa s listinami zo spisu dospel k záveru, že všetky skutkové zistenia k základu nároku, ktoré súd prvej inštancie posúdil, sú správne a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. V konaní súdu prvej inštancie a skutkovom závere, ku ktorému z vykonaných dôkazov dospel, nebol odvolacím súdom zistený žiaden z dôvodov preukazujúcich nesprávne zistenie skutkového stavu.

12. Čo sa týka tvrdenia o nesprávnom právnom posúdení veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), tak právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav. Dochádza k tomu vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo aplikoval správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.
Táto odvolacia námietka bola naplnená čiastočne, a to len vo vzťahu k otázke primeranosti priznanej nemajetkovej ujmy.

13. Podľa § 11 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.
Podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.
Podľa § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.
Podľa § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

14. Pri otázke posúdenia primeranosti nároku na náhradu nemajetkovej ujmy odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade existuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, nakoľko incident, kedy došlo k vystaveniu osobných údajov žalobcu nepovolaným osobám, je neoprávneným zásahom do jeho práva na ochranu osobnosti nakoľko je v rozpore s objektívnym právom; zásah vykazuje znaky závažnosti, čo znamená, že nepostačuje zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vzhľadom na charakter tohto incidentu je dôvodné, aby bolo žalobcovi priznané právo na nemajetkovú ujmu v peniazoch. Je namieste zdôrazniť, že oblasť súkromia a ochrany osobných údajov je dynamickou kategóriou rezonujúcou v spoločnosti a v súvislosti s presunom aktivít záväzkovoprávnych vzťahov aj do digitálneho priestoru je nepochybné, že ponechaním všetkých osobných údajov žalobcu bez náležitého dohľadu zo strany žalovaného sa vytvorili podmienky pre zneužitie týchto údajov. Vychádzajúc z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, právo na ochranu osobnosti možno nepochybne považovať za jednu z kategórií práva na súkromie s poukazom na článok 8 Dohovoru. Podľa rozsudku tohto súdu vo veci Rotaru proti Rumunsku (rozsudok zo 4.5.2000, č. 28341/95), systematické zbieranie a uchovávanie osobných údajov je zásahom do súkromného života a ich prípadné použitie je samostatným zásahom.
Súčasná spoločnosť s jej digitálnym priestorom je spoločnosťou, v ktorej sa osobné údaje stali jednou z tovarových položiek, a preto je nutné, keďže nie sú len v dispozičnom práve pôvodného držiteľa, teda dotknutej osoby, ale aj osoby, ktorej pôvodný držiteľ tieto zveril, dbať na to, aby subjekt, ktorému boli osobné údaje zverené, nevystavoval bezpečnostnému riziku osobné údaje a v prípade, že k tomu dôjde, je nepochybne dôvodné priznať dotknutej osobe právo na náhradu nemajetkovej ujmy tak, aby bola primeraná. Zodpovednosť subjektu, ktorý je subjektom porušujúcim chránené právo sa posudzuje podľa objektívneho princípu, teda zavinenie sa neskúma. Na vznik zodpovednosti stačí už ohrozenie

príslušných chránených práv nakoľko ide o tzv. súkromnoprávny delikt ohrozovacej povahy. Objektívna zodpovednosť za ohrozenie alebo porušenie práv je príznačná práve pre oblasť ochrany osobnosti. V danom prípade sa satisfakcia v zmysle požiadavky na upustenie od neoprávneného zásahu javí ako nepostačujúca, a aj keď nemožno exaktne ohodnotiť závadné konanie, je možné z judikatúry súdov, ale aj z Princípov európskeho deliktného práva (čl. 3:201) brať do úvahy tieto faktory:
- predvídateľnosť škody v okamihu jej vzniku rozumnou osobou pričom v okamihu jej vzniku sa zohľadňuje konkrétny časový a priestorový vzťah medzi škodovým konaním a jeho následkami alebo rozsah škody vo vzťahu k následkom takého konania
- povaha a hodnota chráneného záujmu
- dôvod zodpovednosti
- rozsah bežných životných rizík
- ochranný účel normy, ktorá bola porušená

15. Odvolací súd bral do úvahy jednotlivé okolnosti prejednávanej veci v kontexte s faktormi citovanými v predchádzajúcom bode pričom dospel k záveru, že suma priznaná súdom prvej inštancie nezodpovedá zisteným okolnostiam a v žiadnom prípade nezodpovedá princípu proporcionality, ktorý patrí medzi všeobecné právne zásady, ktoré síce nie sú v právnych predpisoch výslovne obsiahnuté, avšak v európskej právnej kultúre sa bezozbytku uplatňujú, pričom porušením pravidla proporcionality môže dôjsť k zásahu do ústavne zaručených práv, konkrétne práva na súdnu ochranu v zmysle čl.36 ods.1 Listiny (Ústavný súd Českej republiky v náleze III. ÚS 350/03 z 29.9.2005).
Dĺžka protiprávneho konania, ktorá skončila vo februári 2017 nebola ustálená, činnosť žalovaného nevykazuje znaky vysokej intenzity protiprávneho konania alebo toho, že by v jeho prípade išlo o konanie, cieľom ktorého bolo úmyselné narušenie chránených osobnostných práv. Išlo však o zásah, ktorý bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka, kedy sa ani nevyžaduje vyvolanie následkov. Táto skutočnosť je podľa názoru odvolacieho súdu dôležitá pre posudzovanie opodstatnenosti náhrady ujmy v peniazoch, aj v kontexte s významným postavením žalovaného na telekomunikačnom trhu, ako aj vzhľadom na preventívnu ochranu segmentu, ktorý je osobitne chránený - osobné údaje.

16. Odvolací súd sa stotožňuje s východiskom pre kvantifikáciu výšky náhrady, z ktorého vychádzal súd prvej inštancie, nie však so samotným výsledkom tejto kvantifikácie. Pokiaľ súd prvej inštancie vychádzal z porovnania výšky odškodnenia, ktoré sa priznáva obetiam násilných trestných činov podľa zákona č. 274/2017 Z.z. o obetiach trestných činov, ktorá bola v rozhodnom období 4.350,- eur, zásade proporcionality nemôže zodpovedať polovica, t.j. 50 % tejto čiastky keďže obeť trestného činu musí mať ujmu neporovnateľne vyššiu. Maximálne, pri zistených objektívnych okolnostiach incidentu, môže zásade proporcionality podľa odvolacieho súdu zodpovedať 5 % zo sumy 4.350,- eur, čo by predstavovalo 217,50 eura. Pri netvrdení a nepreukázaní žiadneho konkrétneho následku v subjektívnej osobnostnej sfére žalobkyne je namieste vychádzať z polovice tejto čiastky, čo je 108,75 eura, po zaokrúhlení 110,- eur. Pre porovnanie je možné poukázať na rozhodnutie Mestského súdu v Prahe sp.zn. 22Co/147/2019 z 29.8.2019, ktorý pri obdobnom skutkovom stave, avšak úniku osobných údajov do digitálneho priestoru, priznal sumu na úrovni 400,- eur. Štvrtina tejto sumy je primeranou náhradou nemajetkovej ujmy žalobcu, nie je totiž adekvátne stotožňovať únik údajov do digitálneho priestoru s nezabezpečením neprístupnosti údajov v príručnom sklade. Preto odvolací súd mal za to, že bol dôvod zasiahnuť do úvahy prvoinštančného súdu a výšku priznanej náhrady korigovať, nakoľko v tomto smere prvoinštančný súd pochybil, nedošlo k reálnej, len k .potenciálnej možnosti ohrozenia osobnostných práv žalobcu.
Len pre úplnosť vo vzťahu k úvahe prvoinštančného súdu, ktorý akcentoval na tzv. preventívno-sankčnú funkciu náhrady nemajetkovej ujmy, je potrebné vziať zreteľ na to, že náhradou sa reparuje ujma nemajetkovej povahy. Tento aspekt vychádza z podstaty tohto nároku. Nie je možné pri ňom brať zreteľ na materiálne prvky. Jeho podstatou nie je sankčná povaha, aj keď zaplatenie finančnej náhrady predstavuje finančný úbytok v aktívach osoby, voči ktorej nárok smeruje. Na účely sankcionovania je totiž administratívne a trestné právo, civilné právo ma za cieľ „len“ kompenzáciu osoby, ktorej sa má finančná náhrada poskytnúť. Ako uviedol Najvyšší súd Českej republiky v rozhodnutí 30Cdo/3936/2010 z 15.12.2011, t.j. v čase zhody medzi českou a slovenskou civilnou úpravou v Občianskom zákonníku, inštitút tzv. punitive alebo exemplary damages (t.j. náhrady škody plniacej represívnu funkciu - voľný preklad odvolacieho súdu) nekompenzačného odškodnenia exemplárnej alebo represívnej povahy nemá v českom práve oporu. Tento typ náhrady je typický pre angloamerický typ právnej kultúry (common law); český aj slovenský právny systém je však iným, je kontinentálnym systémom.

17. Odvolací súd, vychádzajúc z dôvodov, ktoré uviedol, dospel k záveru o tom, že súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav, no zo zistených skutočností prijal sčasti nesprávny právny záver. Odvolací súd preto rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil v časti sumy 110,- eur (§ 387 ods. 1 CSP), vo zvyšku vyhovujúceho výroku tento zmenil (§ 388 CSP).

18. O trovách celého konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi priznal nárok na ich náhradu voči žalovanému v celom rozsahu s poukazom na úspech žalobcu v konaní, pričom výška priznanej náhrady závisela od úvahy súdu. Pri takomto nároku sa strana sporu považuje za plne úspešnú vtedy, ak je úspešná čo do základu nároku. Nie je totiž možné zaťažiť žalujúcu stranu procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku sporu. Žalobca bol, čo sa týka základu nároku, plne úspešný, a to čo sa týka prvoinštančného aj odvolacieho konania, preto má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy (nie zo žalovanej sumy). Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu „úspech vo veci“ (§ 255 CSP), keďže ten, ako bolo uvedené, sa skúma čo do právneho základu, a nie čo do výšky priznaného nároku. Preto žalobcovi priznal nárok na plnú náhradu trov konania.

19. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak
a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,
a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.